

A person in a dark coat walks away from the viewer on a sandy beach towards a large, multi-story stone ruin, possibly a lighthouse or tower. The sky is overcast and grey. In the foreground, a fishing net is draped across the top of the frame. The overall mood is somber and atmospheric.

Přichází bouře

Maria Adolfssonová

DOGGERLAND

Inspektorka Eikenová se vrací!

Přichází bouře

Maria Adolfssonová

DOGGERLAND

Argo

Přeložila Lucie Olešová

Stormvarning

Czech edition © Argo, 2020

Copyright © Maria Adolfsson, 2019

First published by Wahlström&Widstrand, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm,
Sweden and PLIMA d.o.o.

Translation © Lucie Olešová, 2020

Cover art © Miroslav Šokčić, 2019

ISBN 978-80-257-3204-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-3264-9 (e-kniha)

*Zbožný člověk se modlí v bezvětří,
hříšník v protivětru,
rybář v bouři.*

Doggerlandské přísloví

NORSKO

ŠVÉDSKO

DÁNSKO

DOGGERLAND

IRSKO

VELKÁ BRITÁNIE

NIZOZEMSKO

NĚMECKO

BELGIE

FRANCIE

ŠVÝCARSKO

DOGGERLAND

Gudheimby
Gudheim
Grothova palírna

NOORÖ

Karbský lom
Skrėby

Lysvík

Thórova
Zátoka

Grunder

Rabénkov

HEIMÖ

Dolovoda

Hellevík

DUNKER

FRÍSEL

Sanda

ČESKO

RAKOUSKO

MAĎARSKO

RUMUNSKO

UKRAJINA

[PROLOG]

S mírně znechuceným výrazem se podívá na mobil a odtáhne se, jako by ji děsil i pouhý pohled na něj. Vstane a obejde kuchyňský stůl, zastaví se na prahu a zadívá se do obývacího pokoje. Znovu obejde stůl, tentokrát opačným směrem. Při dalším kolečku okolo stolu se mobilu vyhýbá pohledem, předstírá, že němý křik černého displeje nevnímá.

V polovině předsíně se zarazí uprostřed kroku a nepřítomně pohledne z okna. Bylo by tak snadné nechat to být. Poslechnout ten svůdný hlas, který jí šeptá, že nemusí, že by vlastně neměla. Není to správné. Vzápětí hlas zpřísní a pobídne ji, aby byla rozumná, vždyť by jinak riskovala, že všechno zničí.

Váhá. Otočí se, zamžourá ke spíži. Je to tak lákavé; přinést si lahev červeného, usadit se před televizi a pokusit se na všechno zapomenout.

Jistěže by to tak bylo lepší. Správné.

Přesto ví, že nebude trvat dlouho, vezme mobil do ruky a na to zatracené číslo zavolá. Jestli se o tom někdo dozví, ten rozhovor ji bude stát místo. Může ji stát ještě daleko víc, pokud v tom osoba, která to zvedne, spatří šanci zbavit se úplně jiného problému. Jí.

Ne, není to správné, pomyslí si kriminální inspektorka Karen Eikenová Hornbyová a zvedne mobil.

Není to vůbec správné, ale je to jediná možnost.

[1]

Před čtyřmi týdny Boží hod vánoční

Je pouhých pár stupňů pod nulou, ale ledový vzduch i tak bodá v plicích. Musí se zastavit a vydýchat se skrz látku šály. Gertrud Stuubová si zděšeně uvědomí, že stačilo málo a byla by zaklela, a okamžitě se druhou rukou pokřížuje. Čím dál úzkostlivější, přeletí očima mezi lesem šplhajícím po horském hřebenu a úzkou polní cestou, po které právě jde. Rychle pohlédne i druhým směrem. Směrem k tomu, na co se téměř ani neodvážá myslet.

Máš divokou fantazii, pomyslí si a cítí, jak křeč v plicích pomalu polevuje. Vždyť ti vlastně neslíbil, že přijde, ty jsi jen předpokládala, že se objeví. A stejně tady teď pobíháš jako bláznivá stará ženská. Gertrud se ještě několikrát přiměje nadechnout skrze vlněnou látku a potom se tak rychle, jak se jen odvažuje, vydá dál po stezce plné výmolů, v nichž loužičky vody zmrzly do zrcadélek zrádného ledu.

Nalevo se zvedá svah s holými kmeny stromů a mezi nimi se tyčí modravé obrysy Kozího hřbetu, pro někoho v jejím věku strmého a nepřístupného. Pro někoho ve Fredrikově věku. Tak hloupý přece není, pomyslí si a pokusí se tu myšlenku zaplašit. Představa výstupu na hřbet z druhé strany je ještě horší. Několik metrů napravo od cesty pevná půda pod nohama bez varování mizí.

Gertrud neochotně otočí hlavu. Dokud se bude dívat do dálky, lom bude vypadat jako obyčejné přívětivé jezero, na něž dopadají první ranní paprsky bledého prosincového slunce. Jezero uprostřed lesa potažené tenkou vrstvou ledu. Ale jestli sejde z pěšiny pouhých pár kroků, natáhne krk a zadívá se dolů, spatří, že svahy lomu prudce a nemilosrdně klesají přímo do černé hloubky. Gertrud z pěšiny nesejde. K tomu okraji by se dobrovolně nepřiblížila ani za nic.

„Vždyť se tady prochází každý den,“ pronese. Vlastní slabý hlas a hutné ticho, které její slova okamžitě pohltí, ji vyděsí. Netroufne si jeho jméno vykřiknout, nechce zjistit, jak by znělo. Jestli tady je, dřív či později ho najde.

Vždyť to tady Fredrik zná, přesvědčuje samu sebe. Ví přesně, kam může stoupnout, a ví to i Sammy. Nejspíš jsou už dávno doma a Fredrik sedí v teplé kuchyni, na stole kávu a zbytek šafránového bochánku ze včerejška. Bezbožný a zcela lhostejný k nebeské říši i peklu. To by mu bylo podobné. Ne, teď se otočím a přestanu s těmi hloupostmi, pomyslí si a ohlédne se přes rameno k pěšině, po níž přišla. Na druhou stranu, uvědomí si s nelibostí, cesta zpět je teď zřejmě stejně dlouhá jako cesta vedoucí dál okolo lomu.

S těžkým povzdechem vykročí vpřed a opět se pokřikuje, přitom v duchu nadává svému bratrovi za celkovou bezohlednost a obzvlášť za naprostý nedostatek bohobojnosti. Fredrik nechodí do kostela nijak často, toho si je moc dobře vědomá, ale alespoň na ranní vánoční mši se obvykle objeví. Ti nejvíc bezbožní lidé, takoví, kteří kromě svateb a křtů nepřekročí práh domu Páně, z nějakého důvodu chodí do kostela právě tehdy. Možná prostě jen zaspal.

Opodál už vidí parkoviště, u něhož začíná širší cesta vedoucí dolů, k začátku silnice. Nebo taky k jejímu konci. Je to už dávno, co po ní jezdila nákladní auta, a trhliny v asfaltu jsou každým rokem hlubší a širší. Silnici není proč opravovat; využívají ji jen lidé, kteří vozí krámy a haraburdí sem na parkoviště, místo aby je odvezli na skládku poblíž Válbynu. Lakomci a nepoctivci, kteří si pro šilink nechají vrtat koleno. Ale ani oni nemají odvahu jezdit sem na Vánoce, pomyslí si Gertrud. Nikdo není tak hloupý, aby sem chodil, kromě Fredrika. Zdá se, že ani v létě už mládež zakázané koupání v nebezpečných vodách lomu neláká. Podvědomě si přejede rukou po kapse kabátu, aby se ujistila, že neztratila mobil. Kdyby upadla a zranila se, nikdo by ji tady nenašel, obzvlášť v tomhle ročním období.

Vlastně by měl dostat na pamětnou, skutálet se dolů a ublížit si, napadlo ji. Nijak vážně, jen tak, aby si konečně uvědomil, že už je moc starý na to, aby se sám vydával na výpravy do pustiny. Opět podvědomě přejede rukou nad prsy, jako by činila pokání za zakázanou myšlenku, a vykřikne.

„Haló! Fredriku!“

Vzápětí strne.

Ze zoufalého zakňučení jí na čele vyrazí studený pot. Pak si opodál všimne černobílé border kolie a všechno pochopí. Sammy za sebou táhne dlouhé vodítko a nešťastně cupitá podél okraje lomu. Vždycky si na okamžik lehne, potom zase vyskočí a dál bezútesně pobíhá, nebezpečně blízko – snadno by mohl špatně došlápnout. Na vteřinu to vypadá, jako by se pes odhodlával vrhnout se do propasti, ale zvuk blížících se kroků ho přiměje nastražit uši a zvednout hlavu. Vzápětí si Sammy všimne Gertrud a se štěkotem jí vyběhne vstříc. Nešťastný pes s nahrbeným hřbetem nyní přebíhá mezi ní a srázem, popohání ji. Gertrud jde neochotně za ním a hlasitě se modlí.

„Prosím tě, drahý Bože, neodvracej se ode mě v této chvíli.“

Zastaví se na pěšině s rukou v rukavici přitisknutou k ústům, ale bratra odsud nevidí. Tělem jí prolétne mlhavý záblesk marné naděje – možná dole neleží Fredrik. Možná tam jen Sammymu spadl starý rozkousaný tenisový míček, který si pes mermomocí chce odnést s sebou. Možná mu ho Fredrik hodil špatným směrem, dolů ze srázu, a ne naproti svahu, jak to mívá ve zvyku. Gertrud se s bušícím srdcem přiblíží k okraji lomu a natáhne krk, ale ještě pořád ho nevidí.

Až když si Gertrud Stuubová s poslední zbytečnou modlitbou lehne na břicho, opatrně se přisune blíž a nahlédne do propasti, rozplyne se i její poslední naděje.

[2]

Karen Eikenová Hornbyová za sebou zavře dveře a v kapse bundy zašátrá po krabičce cigaret. Opře se lokty o studené zábradlí, zhluboka potáhne a cítí, jak jí pomalu klesá tlak. Zadívá se do prázdna před sebou.

I když je nanejvýš půl páté, venku už panuje černočerná tma. Prosincový vzduch je ale neobvykle vlahý. Světlo z oken kuchyně ozařuje půdu okolo košatého jeřábu. Po deset centimetrů vysoké vrstvě sněhu, která ještě minulý týden pokrývala zem, zbylo už jen pár rychle tajících kopek. Sníh, který během mírného mrazíku během noci a brzkých ranních hodin stihne zmrznout, ve dne roztaje pod šedou huňatou příkrývkou, kterou nebe v posledních dnech připomíná. Skrze zavřená okna domu se ozývá cinkot nádobí, smích a další pijácká písnička.

*Rybaři, už nemaj strachy,
tréska je na tráme, tráme, tráme,
šnapsem ty si uhas žížen
Venoce teď máme, máme, máme...
Bohdá!*

Karen se nemusí ani otáčet, ví, že sedm lidí usazených okolo stolu právě pozvedá skleničky do výše očí, přikládá je ke rtům a pije. Čeká na bouchnutí, až všichni skleničky opět postaví na stůl. A dočká se.

Jak to sakra zvládnou ještě dva dny? napadne ji.

Ve vlastním domě nemá žádný kout, kam by se mohla stáhnout a užít si trochu klidu. Své matce a Harrymu přenechala velkou ložnici a se smíšenými pocity i svou manželskou postel. Sama se přestě-

hovala do vedlejšího pokoje pro hosty. Už brzo, třetí noc za sebou, se bude pokoušet ignorovat zvuky za zdí.

Když před několika týdny u sklenice vína v dunkerské hospodě Šachta tuhle návštěvu společně plánovali, přišlo jí to jako dobrý nápad. Štědrý den a Boží hod vánoční doma u Karen v Dolovodě, oslava Vánoc s nejbližšími přáteli. Máma a Harry stejně chtěli přijet, a čím víc hostů se u ní zastaví, tím veselejší to bude. Marike se dušovala, že bude klidně spát na pohovce v obýváku a že přinese křupavé vepřové a červené zelí. Kore a Eirik měli spát na rozkládacím gauči v Leově chatce a přinést sledě v křenu a lososa marinovaného v cukru, soli a kopru a domácí hořčici. Máma jí po telefonu slíbila, že jakmile přijede, napeče šafránové bochánky i žitné chleby, takže na Karen vlastně zbyde jen příprava spousty jalovcového piva a okoření pálenky. Dva dny plné dobrého jídla, příjemné společnosti a dlouhých procházek ve sněhových závějích. Protože určitě začne brzo sněžit, že?

Ted' Karen naslouchá smíchu linoucím se z domu. Ale ano, všechno je tak hezké, jak si to naplánovali. Všechno je tak, jak má být. Až na to, že ona chce být sama. Chce aspoň chvíli slyšet jen ticho.

Už jen jednu noc, to zvládneš, povzbudí se a opět zhluboka potáhne. Kore, Eirik a Marike nejspíš hned po snídani vyrazí domů. Ale máma a Harry tady zůstanou ještě na jednu noc, připomene si. Domů do Španělska odlétají až pozítří. Ještě dvě rána, než bude moct přestat předstírat, že nevidí, jak Harry láskyplně hladí její mámu po zadku, že neslyší jejich kradmé polibky, když se k nim obrátí zády. Ještě jeden a půl dne, kdy bude muset potlačovat kousavé komentáře, které ji svrbí na jazyku, kdykoli její máma označí téměř šestasedmdesátiletého Harryho Lamparda za svého nového „kluka“.

A taky Sigrid.

Proč ta holka nemohla jet ke svému otci? Ted', když s ním po letech mrazivého mlčení opět začala mluvit? Vždyť jsou proboha Vánoce, všichni mají být doma se svou rodinou, pomyslí si Karen podrážděně a potáhne tak zuřivě, až jí žhavý konec cigarety popálí prsty.

„Nezdržím se dlouho,“ zahalasila vesele Sigrid, když se před skoro třemi hodinami zjevila bez ohlášení u ní v kuchyni. „Chtěla jsem se za vámi jen na chvilku stavit.“

Vlna tepla zaplavila Karen dřív, než ji stihla potlačit. Nerozumná, děsivá radost, kterou cítí vždycky, když Sigríd spatří. To všechno, na co v jejím životě už není místo.

Nezdržím se dlouho. Karen nehodlá zjišťovat, jak má Sigríd v plánu dojet ty dva kilometry do svého domu na opačném konci vesnice, když vypila dvě sklenice jalovcového piva a minimálně jednoho panáka. Dnes večer není policistka. Je jen unavená.

A to zatracené koleno. Neustále a bolestivě jí připomíná, co se stalo a mohlo se stát. Karen přesune váhu na pravou nohu a ucítí napětí v kyčli. Uběhly už dobré dva měsíce a ona se dosud úplně nezotavila. Čtyři týdny v nemocnici v Ludkovících, potom domácí rehabilitace. Tříkrát týdně bolestivé návštěvy u fyzioterapeuta v Dunkeru. Dělá přesně to, co jí nařídili, poslušně dvakrát denně cvičí. A stejně levou nohu pořád nemůže delší dobu namáhat. Je už unavená z toho, jak musí před těmi, kteří sedí v teple její kuchyně, tajit pravdu. Je těžké mít pořád nasazenou masku. Stahuje se jí z toho hrdlo. Neustálá třeštivá bolest, rozhodování mezi dalším práškem proti bolesti a panákem na zapití sledě, křečovitý úsměv, ne, už to vůbec nebolí, noha je jen ještě trochu ztuhlá. Máminy podezíravé pohledy.

Nemocenskou má až do Tří králů. Už jen dvanáct dní bude zavřená mezi zdmi svého domu s příliš mnoha myšlenkami. Hned po svátcích vyrazí do práce, pokud se teda stihne zotavit. Lékař jí chtěl nemocenskou prodloužit, ale Karen se naštěstí podařilo mu v tom zabránit. Aspoň lhaní mi jde dobře, pomyslela si.

Šum hlasů na okamžik zesílí a vzápětí utichne, když se dveře otevrou a opět zavřou, příliš prudce, až okenní tabulky zadrnčí. Karen se neohlíží, ví, že to je Leo. Koutkem oka vidí plamen zapalovače, slyší, jak zhluboka potahuje a na vteřinu kouř podrží v plicích, než ho vydechne. Nabídne jí krabičku a Karen si vezme cigaretu.

„Všchno jednou skončí,“ řekne Leo. „Tím se utěšuj.“

To je to na mně tak vidět? podiví se Karen v duchu. Myslela jsem, že mám ve tváři kamenný výraz.

„To je mi ale hluboká myšlenka,“ zamumlá. „Povíš mi ještě další moudrost?“

„Alkohol samozřejmě taky pomáhá. Čas a alkohol. Není to vlastně podstata Vánoc?“ zašklebí se Leo.

Karen se střetne s jeho pohledem a pokusí se potlačit úsměv.

„Ano, zrovna ty bys to měl vědět,“ odvěti uštěpačně. „To alkoholem a neúprosným během času ses utěšoval, když jsi žil pod nakládací rampou?“

„Jo, ženy a zpěv jsem neměl.“

Mlčky kouří. Karen se ohlédne a všimne si, že Eirik s Marike začali v kuchyni sklízet ze stolu, zatímco Harry nalévá z neumyté konvice vodu do kávovaru. Povzdechne si.

„Je fajn,“ podotkne Leo. „Tvůj nový nevlastní táta.“

Karen s odfrknutím vydechne kouř, který ji zaštípá v nose.

„Nevlastní táta! Víš, co mi můžeš...“

„A Eleanor je šťastná,“ dodá Leo.

„Díky, to jsem taky pochopila. Tenké stěny.“

Leo si potáhne a mlčky se zadívá do tmy.

„Zítřka, až Kore a Eirik odjedou, se klidně můžeš nastěhovat ke mně.“

„K tobě?“

„Jo. Oba tvrdí, že ten rozkládací gauč je fakt pohodlný, když na ocelovou trubku, která tlačí do zad, naskládáš několik polštářů. A v nejhorším případě můžeš spát u mě v posteli.“

Karen na něj vrhne překvapený pohled. Tohle se Leovi nepodobá. Celkově se Leovi nepodobá oslavovat Vánoce, popíjet panáky a poslouchat Harryho rozvláčné vykládání o tom, jak by šlo přestavět půdu nebo zateplit venkovní chatku, aby Karen získala víc prostoru. Leo a Harry si vůbec neuvědomovali její vzrůstající podráždění, dál spřádali plány pro její dům a dolévali si do sklenic. Jak by Karen měla postupovat, kolik by to asi stálo, jak by to zvýšilo hodnotu nemovitosti, teď když stará rybářská obydlí v Dolovodě stoupají na ceně. Obzvláště u domu, jaký má Karen, totiž s vlastním molem a pobřežní chatkou.

Harrymu Lampardovi je tento styl uvažování očividně vlastní. Podle Kareniny matky vlastnil v Birminghamu úspěšnou stavební firmu. Když odešel do důchodu, odstěhoval se na španělské pobřeží. Ale že by ho zaujatě poslouchal Leo Friis...

Co ten proboha ví o zateplování, střešních taškách a nosných zdech? pomyslí si Karen a zamáčkne napůl vykouřenou cigaretu o zábradlí. Na druhou stranu, co já vlastně vím o něm? napadne ji